

Naléhavý právní zájem

O naléhavý právní zájem může zásadně jít jen tehdy, jestliže by bez soudem vysloveného určení, že právní vztah nebo právo existuje, bylo buď ohroženo právo žalobce nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým. To znamená, že u žalobce musí jít buď o právní vztah (právo) již existující (alespoň v době vydání rozhodnutí) nebo o takovou jeho procesní, případně hmotněprávní situaci, v níž by objektivně v již existujícím právním vztahu mohl být ohrožen; případně pro své nejisté postavení by mohl být vystaven konkrétní újmě.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 22 Cdo 1180/2003, ze dne 29.7.2003)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobců: A) J. K. a B) H. S., zastoupených advokátem, proti žalovaným: 1) A. R., s. r. o., a 2) S., s. r. o., zastoupenému advokátem, o určení vlastnictví, vedené u Okresního soudu v Kolíně pod sp. zn. 8 C 1361/99, o dovolání žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 6. 12. 2000, č. j. 21 Co 510/2000-108 ve spojení s opravným usnesením z 19. 2. 2003, č. j. 21 Co 510/2000-140, tak, že dovolání proti rozsudku Krajského soudu v Praze z 6. 12. 2000, č. j. 21 Co 510/2000-108, ve spojení s opravným usnesením z 19. 2. 2003, č. j. 21 Co 510/2000-140, pokud jím byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Kolíně z 18. 4. 2000, č. j. 8 C 1361/99-66, ve výroku, jímž byla ve vztahu k oběma žalovaným zamítnuta žaloba na určení, že žalovaný 2) není vlastníkem nemovitostí ve výroku tohoto rozsudku specifikovaných, se odmítá. Rozsudek Krajského soudu v Praze z 6. 12. 2000, č. j. 21 Co 510/2000-108, ve spojení s opravným usnesením z 19. 2. 2003, č. j. 21 Co 510/2000-140, se ve výroku, jímž byl potvrzen rozsudek Okresního soudu v Kolíně z 18. 4. 2000, č. j. 8 C 1361/99-66, ve výroku, kterým byla ve vztahu k oběma žalovaným zamítnuta žaloba na určení, že žalovaný 1) je vlastníkem ve výroku rozsudku specifikovaných nemovitostí, a dále ve výroku o nákladech odvolacího řízení, zrušuje a věc se vrací Krajskému soudu v Praze v tomto rozsahu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Kolíně rozsudkem z 18. 4. 2000, č. j. 8 C 1361/99-66, zamítl návrh na vydání předběžného opatření, aby „žalovaný 2) nenakládal nemovitostmi, nacházejícími se v katastrálním území K., jak jsou níže specifikovány“, zamítl žalobu, aby bylo určeno, že vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV č. 5864 pro kat. území a obec K. dále specifikovaných není žalovaný 2), nýbrž že jím je žalovaný 1), a rozhodl o nákladech řízení.

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalovanému 1) bylo uloženo zaplatit každému ze žalobců z titulu dlužné kupní ceny 3.000.000 Kč s příslušenstvím rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 z 18. 9. 1997, č. j. 27 C 182/95-56, který nabyl právní moci 17. 2. 1998, a 1.000.000 Kč s příslušenstvím platebním rozkazem z 11. 8. 1998, sp. zn. 24 C 98/98. Přisouzené dlužné částky nebyly dosud žalobcům žalovaným 1) zaplacený, žalovaný 1) není solventní a žalobci je hodlají vymoci cestou soudního výkonu rozhodnutí, a to nařízením prodeje předmětných nemovitostí v k. ú. K. (dále jen „nemovitosti“). Tyto nemovitosti podle kupní smlouvy uzavřené 24. 11. 1993 (s účinky vkladu do katastru nemovitostí k témuž dni) prodalo D. S., obuvnické družstvo v likvidaci se sídlem v K. (dále jen „D. S.“), P. T. za kupní cenu 30.000.000 Kč. P. T. uzavřel se žalovanou 1) kupní smlouvu ohledně těchto nemovitostí 3. 12. 1993 (s účinky vkladu k témuž dni), podle které prodal nemovitosti žalované 1) rovněž za kupní cenu 30.000.000 Kč. Rozsudkem soudu prvního stupně z 23. 9. 1994, sp.

zn. 8 C 729/94-19, který nabyl právní moci dne 24. 10. 1994, bylo k žalobě D. S. proti P. T. rozhodnuto, že kupní smlouva, uzavřená mezi těmito účastníky 24. 11. 1993 se od počátku ruší a vlastníkem nemovitostí, které byly předmětem této smlouvy je D. S. V této kupní smlouvě si účastníci dohodli právo odstoupit od smlouvy pro případ nezaplacení kupní ceny ve sjednaných splátkách a podle odůvodnění uvedeného rozsudku D. S. také 24. 3. 1994 od kupní smlouvy odstoupilo, když P. T. zaplatil na kupní cenu jen 3.000.000 Kč. Dále bylo rozsudkem soudu prvního stupně z 23. 9. 1994 č. j. 8 C 571/94-21, který nabyl právní moci 26. 10. 1994, k žalobě D. S. proti žalovanému 1) rozhodnuto, že kupní smlouva, uzavřená 3. 12. 1993 mezi P. T. a žalovanou 1), je vůči tomuto žalobci neúčinná. Dne 15. 2. 1995 uzavřelo D. S. se žalovaným 1) dohodu o narovnání, ve které se konstatuje, že pravomocnými rozsudky byly zrušeny, resp. staly se neúčinnými kupní smlouvy z 24. 11. 1993 a 3. 12. 1993 a D. S. „je na jejich základě vlastníkem jako původní vlastník“. Dále smluvní strany uvedly, že „považují svá práva a povinnosti z kupních smluv za narovnané a že žádná ze stran nemá nárok domáhat se jakýchkoliv dalších plnění vůči straně druhé.“ D. S. uzavřelo 18. 5. 1995 jako prodávající se žalovaným 2) jako kupující kupní smlouvu, podle které družstvo prodalo nemovitosti za kupní cenu 22.000.000 Kč žalovanému 2) a ten je v katastru nemovitostí zapsán jako vlastník předmětných nemovitostí.

Na základě uvedených zjištění dospěl soud prvního stupně k závěru, že žalobci nemají naléhavý právní zájem na negativním určení vlastnického práva k nemovitostem ve smyslu § 80 písm. c) OSŘ už proto, že pokud by bylo určeno, že vlastníkem nemovitostí je žalovaná 1), znamenalo by to, že jím není žalovaný 2). Dále soud prvního stupně uvedl, že není pochyb o tom, že v případě určení, že žalovaný 1) je vlastníkem nemovitostí, zlepšilo by se právní postavení žalobců, kteří by mohli uspokojit svoji pohledávku vůči tomuto žalovanému z tohoto majetku. Naléhavý právní zájem žalobců na určení vlastnického práva žalovaného 1) k nemovitostem tedy shledal, ale dovedl, že žalovaný 1) není nositelem hmotného - vlastnického práva k uvedeným nemovitostem. Podle soudu prvního stupně v době, kdy žalovaný 2) uzavíral kupní smlouvu ohledně nemovitostí s d. S., bylo toto družstvo jejich vlastníkem. Žalovaný tak nabyl vlastnické právo jako kupující, který vycházel z údajů v katastru nemovitostí a pravomocného rozsudku sp. zn. 8 C 729/94. S odkazem na zamítnutí žaloby soud prvního stupně zamítl také návrh na předběžné opatření.

K odvolání žalobců, kteří napadli rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu Krajský soud v Praze jako soud odvolací rozsudkem z 6. 12. 2000, č. j. 21 Co 510/2000-108 ve spojení s opravným usnesením z 19. 2. 2003, č. j. 21 Co 510/2000-140, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl o nákladech odvolacího řízení a zamítl návrh na připuštění dovolání proti svému rozsudku.

Odvolací soud převzal zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se se závěrem soudu prvního stupně o nedostatku naléhavého právní zájmu na žalovaném negativním určení. I když odvolací soud připustil, že v případě určení vlastnického práva žalovaného 1) k nemovitostem by se zlepšila vymahatelnost přisouzených pohledávek žalobců vůči žalovanému 1), uvedl, že „vymahatelnost těchto pohledávek by se projevila toliko v majetkové sféře žalobců, když jejich právní postavení by zůstalo nedotčeno.“ Poukázal na to, že vůči žalovanému 2) žalobci žádné pohledávky nemají a že mezi nimi tak není žádný právní vztah, který by se při svém vzniku promítl do právních poměrů žalobců, tedy ani vztah neurčitý, nejasný. Dodal, že „nejde ani o případ, kdy by žaloba na určení byla právním prostředkem nejúčinněji vystihujícím obsah a povahu právního vztahu mezi účastníky a že žaloba na určení nemůže plnit funkci zajištění pohledávky.“ Odvolací soud uzavřel, že žalobci nemají naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva žalovaného 1) k nemovitostem a ani věcnou legitimaci. Vzhledem k uvedeným závěrům, potvrzujícím zamítavý rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, potvrdil odvolací soud také tu část rozsudku, kterým byl zamítnut návrh na předběžné opatření. Zamítnutí návrhu na připuštění dovolání odůvodnil odvolací soud tím, že jeho rozsudek se opírá o řešení otázky nedostatku naléhavého právního zájmu na žalovaném určení, nikoli otázkou

vlastnictví žalovaných k nemovitostem, a není proto rozhodnutím po právní stránce zásadního významu.

Proti rozsudku odvolacího soudu podali žalobci dovolání. Byť v úvodu uvádí, že napadají rozsudek v celém rozsahu, pak z obsahu dovolání je zřejmé § 41 odst. 2 OSŘ), že napadají jen potvrzující výrok ve věci samé. Mimo poukaz na existenci přisouzených pohledávek vůči žalovanému 1) jinak neoponují totožnému závěru soudu obou stupňů o nedostatku naléhavého právního zájmu na negativním určení vlastnického práva k nemovitostem. Zdůrazňují, že odvolací soud sám připustil, že pro případ určení vlastnického práva žalované 1) k nemovitostem by se zlepšila vymahatelnost jejich pohledávek a nemůže proto obstát závěr, že nemají naléhavý právní zájem na pozitivním určení vlastnického práva k nemovitostem, resp. vlastnického práva žalovaného 1) k těmto věcem. Žalovaná 1) nečiní kroky k obnově svého vlastnického práva k nemovitostem, které jí podle žalobců náleží. Žalobci nesouhlasí ani s tím, že mezi nimi a žalovaným 2) není žádný právní vztah. Ani v případě odpůrcích žalob není mezi žalobcem a žalovaným právní vztah, a přesto zákon takový postup umožňuje. Vzhledem k nesolventnosti žalované 1) také nevidí jinou cestu, jak se domoci uspokojení svých pohledávek. Za otázku zásadního významu považují také, nakolik je soud při posouzení otázky vlastnictví vázán pravomocným rozsudkem. Žalobci navrhli, aby rozsudky soudů obou stupňů byly v napadené části zrušeny a věc byla soudu prvního stupně v rozsahu zrušení vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný 1) se k dovolání nevyjádřil.

Žalovaný 2) se vyjádřil tak, že v první řadě namítl, že dovolání bylo ve vztahu k němu podáno opožděně. Rozsudek odvolacího soudu mu byl doručen 1. 2. 2001 a z toho lze usuzovat, že byl ve stejný den doručen také žalobcům. Dovolání však bylo podáno 3. 4. 2001. resp. na poště 2. 4. 2001, tedy po uplynutí jednoměsíční dovolací lhůty, která v dané věci vyplývá z § 240 odst. 1 OSŘ ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. Žalovaný 2) uvedl, že i pro případ včasného dovolání, navrhuje, aby bylo odmítnuto, neboť rozsudek odvolacího soudu není rozhodnutím po právní stránce zásadního významu, jestliže se opírá o řešení otázky naléhavého právního zájmu na žalovaném určení. Pro případ věcného přezkumu rozsudku dovolacím soudem žalovaný 2) navrhl, aby dovolání bylo zamítnuto. Považuje za správný závěr odvolacího soudu o nedostatku naléhavého právního zájmu na žalovaném určení. Podle žalovaného 2) „žalobci ani netvrdí, že by měli právo či byli v právním vztahu, jehož určení se domáhají ve vztahu k žalovanému 1) či k žalovanému 2). Vlastnictví žalobců k nemovitostem nemůže být žádným způsobem založeno“. Navíc se vlastníkem nemovitostí má stát subjekt, který se jím ani necítí.

Nejvyšší soud podle bodu 17, hlavy deset, části dvanáct zákona č. [30/2000](#) Sb. projednal a rozhodl o dovolání podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění před novelou provedenou zákonem č. [30/2000](#) Sb. (dále jen „OSŘ“).

Nejvyšší soud zjistil, že dovolání bylo podáno řádně zastoupenými účastníky řízení a včas. Podle § 240 odst. 1 OSŘ lze podat dovolání do jednoho měsíce od právní moci rozhodnutí odvolacího soudu. Rozsudek odvolacího soudu byl doručen žalobcům a žalovanému 2) 1. 2. 2002 a žalovanému 1) 13. 3. 2002 a právě tímto datem je vyznačena právní moc rozsudku odvolacího soudu v doložce právní moci. Jestliže dovolání žalobců bylo dáno 2. 4. 2002 na poštu, pak jde o dovolání podané v jednoměsíční dovolací lhůtě. Podle nálezu Ústavního soudu ČR, sp. zn. III. Ú 456/97 z 2. 4. 1998, publikovaného pod č. 43/Svazek 10 Sbírky nálezů a rozhodnutí uvedeného soudu, verifikovaného stanoviskem pléna sp. zn. Pl. - ÚS - st. - 8/98 z 20. 10. 1998, doložka právní moci není sice právní skutečností, která by zakládala nebo měnila vztahy, avšak je úředním osvědčením o právní skutečnosti - nabytí právní moci. Jako takové jí svědčí presumpce správnosti a strana soudního sporu není povinna zkoumat, či nahlížením do spisu ověřovat, zda takto úředně ověřená právní skutečnost nastala, jak je v osvědčení uvedeno.

Dále se dovolací soud zabýval otázkou, zda jde o dovolání přípustné.

Protože v řízení nedošlo k vadám podle § 237 odst. 1 OSŘ, zakládajícím přípustnost dovolání proti rozsudku odvolacího soudu, připadala vzhledem k tomu, že šlo o potvrzující rozsudek soudu prvního stupně, v úvahu jen přípustnost dovolání podle § 239 odst. 2 OSŘ (přípustnost podle § 239 odst. 1 OSŘ není dána, neboť odvolací soud ve výroku svého rozsudku dovolání nepřipustil).

Podle § 239 odst. 2 OSŘ platí, že nevyhoví-li odvolací soud návrhu účastníka na vyslovení přípustnosti dovolání, který byl učiněn nejpozději před vyhlášením potvrzujícího rozsudku, je dovolání podané tímto účastníkem přípustné, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam.

Žalobci vyslovení přípustnosti dovolání před vyhlášením rozsudku odvolacího soudu navrhli a zbývá tedy otázka, zda je naplněn další předpoklad, to je zda rozsudek odvolacího soudu je rozhodnutím po právní stránce zásadního významu.

Rozhodnutím po právní stránce zásadního významu je rozhodnutí, které obsahuje právní otázku, která nebyla dosud v judikatuře vyšších soudů řešena nebo byla řešena odchylně nebo se soud při jejím řešení od judikatury vyšších soudů odchýlil. Naopak za otázku zásadního právního významu nelze považovat takovou otázku, která byla v napadeném rozhodnutí řešena v souladu s ustálenou soudní praxí.

Nejvyšší soud uvedl již v rozsudku ze 6. 6. 2000, sp. zn. 22 Cdo 2589/98, publikovaném v časopise Soudní rozhledy č. 8/2000, že „je-li současně žalováno jak na určení, že žalobce není vlastníkem určité věci (tedy určení negativní), tak i na určení, že žalovaný je vlastníkem téže věci (tedy na určení pozitivní), nemůže mít žalobce naléhavý právní zájem na negativním určení“. Rovněž v rozsudku z 23. dubna 2003, sp. zn. 22 Cdo 1875/2002 Nejvyšší soud uvedl, že „pozitivní určení vlastnického práva má přednost před negativním určením (že žalovaná není vlastníkem sporné nemovitosti), protože z negativního určení nevyplývá jistě, kdo je skutečným vlastníkem nemovitosti.“ Z toho vyplývá, že závěr soudů obou stupňů o nedostatku naléhavého právního zájmu na negativním určení vlastnického práva k nemovitosti odpovídá judikatuře dovolacího soudu. Rozsudek odvolacího soudu, potvrzující rozsudek soudu prvního stupně ve výroku, jímž byla žaloba na negativní určení zamítnuta, není tedy rozhodnutím po právní stránce zásadního významu ve smyslu § 239 odst. 2 OSŘ. Dovolání proti této části rozsudku bylo proto podle § 243b odst. 4 a § 218 odst. 1 písm. c) OSŘ odmítnuto.

Naproti tomu považuje dovolací soud rozsudek odvolacího soudu za rozhodnutí po právní stránce zásadního významu v té části, kterou byl potvrzen rozsudek soudu prvního stupně, jímž byla zamítnuta žaloba na pozitivní určení pro nedostatek naléhavého právního zájmu ve smyslu § 80 písm. c) OSŘ.

Předpokladem úspěšnosti žaloby o určení podle § 80 písm. c) OSŘ, zda tu právní vztah nebo právo je či není, je, že účastníci mají věcnou legitimaci a že žalobce má na určení naléhavý právní zájem. O naléhavý právní zájem může zásadně jít jen tehdy, jestliže by bez soudem vysloveného určení, že právní vztah nebo právo existuje, bylo buď ohroženo právo žalobce nebo by se jeho právní postavení stalo nejistým. To znamená, že u žalobce musí jít buď o právní vztah (právo) již existující (alespoň v době vydání rozhodnutí) nebo o takovou jeho procesní, případně hmotněprávní situaci, v níž by objektivně v již existujícím právním vztahu mohl být ohrožen; případně pro své nejisté postavení by mohl být vystaven konkrétní újmě (srov. Nález Ústavního soudu uveřejněný pod číslem 35, svazek 3, Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, str. 261).

Nejvyšší soud v rozsudku z 22. 2. 2000, sp. zn. 22 Cdo 1072/99, uveřejněném pod C 257, svazek 3

Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, vydávaného nakladatelstvím C. H. Beck (dále jen „Soubor“), vyslovil právní názor, že „pro nájemce pozemku, na němž se nachází jeho stavba, je významné, aby bylo najisto postaveno, kdo je vlastníkem pozemku.“ Dále Nejvyšší soud v rozsudku z 6. 3. 2001, sp. zn. 22 Cdo 797/2000, publikovaném pod C 290, svazek 3 Souboru, dovodil, že „naléhavý právní zájem na určení neplatnosti smlouvy podle § 80 písm. c) OSŘ může mít i osoba, která není účastníkem smlouvy, jestliže by vyhovění takové žalobě mohlo mít příznivý dopad na její právní postavení“. Dále uvedl Nejvyšší soud v rozsudku z 11. 12. 2002, sp. zn. 22 Cdo 1377/2001, že „žalobce může mít naléhavý právní zájem na určení, že vlastníkem určité nemovitosti je žalovaný (podle vykonatelného rozsudku povinný dlužník žalobce), který ji převedl na jinou osobu, přestože mu to zakazovalo předběžné opatření soudu, jestliže tímto určením získá doklad nezbytný pro nařízení výkonu rozhodnutí prodeje nemovitostí, a že odporovat lze jen platnému právnímu úkonu.“ Z těchto rozhodnutí především vyplývá, že naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k nemovitostem podle § 80 písm. c) OSŘ může mít i osoba, která nebyla nebo není vlastníkem nemovitostí, která nechce být zapsána jako vlastníkem nemovitostí v katastru nemovitostí, ale je osobou pro kterou je určení vlastnického práva nutné z hlediska uplatnění jejich vykonatelných pohledávek cestou soudního výkonu rozhodnutí prodejem těchto nemovitostí. Předpokladem proto také je, že nemůže uspokojení vymahatelných pohledávek tímto způsobem dosáhnout jiným procesním prostředkem, resp. žalobou odpůrci podle § 42a občanského zákoníku (dále jen ObčZ). Ten stanoví, že věřitel se může domáhat, aby soud určil, že dlužníkovy právní úkony, pokud zkracují uspokojení jeho vymahatelné pohledávky, jsou vůči němu právně neúčinné. Právní úkon, kterému věřitel s úspěchem odporoval, je vůči němu neúčinný potud, že věřitel může požadovat uspokojení své pohledávky z toho, co odporovaným úkonem ušlo z dlužníkovy majetku.

Pro daný případ to znamená, že je nesprávný závěr odvolacího soudu, že naléhavý právní zájem na žalovaném (pozitivním) určení vlastnického práva k nemovitostem nemůže být dán jen proto, že vymahatelnost pohledávek žalobců by se neprojevila na jejich právním postavení, a vůči žalovanému 2) proto, že vůči němu v právním vztahu, který by se týkal vlastnictví nemovitostí, žalobci nebyli a nejsou. Žalobci mají vůči žalovanému 1) vymahatelné pohledávky a pokud by žalovaný 1) neučinil ve vztahu k žalobcům žádný (platný) úkon, kterým by uspokojení těchto pohledávek zkrátil prodejem označených nemovitostí o nichž je tvrzeno, že jsou vlastnictvím žalovaného 1), přičemž v katastru nemovitostí není žalovaný 1) jako vlastníkem nemovitostí zapsán, ale jako vlastníkem je v něm zapsán žalovaný 2), mají žalobci naléhavý právní zájem na určení, že žalovaný 1) je vlastníkem těchto nemovitostí. Naléhavý právní zájem by měli žalobci ve vztahu k oběma žalovaným právě vzhledem ke stavu zápisu vlastnického práva k nemovitostem v katastru nemovitostí. V něm je jako vlastníkem nemovitostí zapsán žalovaný 2) a pokud by bylo rozsudkem určeno, že vlastníkem nemovitostí je žalovaný 1), byl by takový rozsudek podle § 7 odst. 1 zákona č. [265/1992 Sb.](#), o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů, podkladem pro záznam změny vlastnického práva k nemovitostem tak, že jako vlastníkem nemovitostí by byl zapsán žalovaný 1).

V dané věci nemovitosti původně vlastnilo D. S., které je prodalo P. T., ten je prodal žalovanému 1) a d. S. od kupní smlouvy s P. T. odstoupilo. Byl vydán rozsudek, kterým bylo rozhodnuto o neúčinnosti kupní smlouvy uzavřené mezi P. T. a žalovaným 1) vůči D. S. a 18. 2. 1995 uzavřena dohoda o narovnání mezi tímto družstvem a žalovaným 1). Zůstává tedy nezodpovězena otázka, zda žalovaný 1) učinil (platný) právní úkon, kterým zkrátil uspokojení pohledávek žalobců. Jejím posouzením se však odvolací soud v návaznosti na existenci naléhavého právního zájmu na žalovaném určení vlastnického práva žalovaného 1) k nemovitostem ve smyslu § 80 písm. c) OSŘ nezabýval. V tomto směru jde o nesprávné právní posouzení věci, které mělo za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Proto byl rozsudek odvolacího soudu v napadené části (tj. i souvisejícím výroku o nákladech řízení) zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena v tomto rozsahu k dalšímu řízení (§ 243b odst. 1 a 2 OSŘ).

Další články:

- [Spotřebitel](#)
- [Náležitě odůvodnění jako procesní záruka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odměna advokáta \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Poučení účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Právní otázka \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Moderace nákladů](#)
- [Dovolání](#)
- [Procesní společenství účastníků](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Pracovní poměr](#)
- [Odpovědnost za škodu](#)